

Anders Paulrud, Som vi älskade varandra. Bonniers förlag

Nostalgi är ett ord som förenar individens hemort med ordet smärtsam. Den lämnar efter sig en bitterljuv smak, som både läker och plågar.

Med sin nya roman har Anders Paulrud återvänt till sitt älskade Karlskrona. Där skriver han som bäst, med doft av äppelblom, saltstänkt hav och 50-talets Björnklistar.

Till denna idyll kommer den gamla vänkretsen årligen tillbaka. Gruppens konstnär har förevigade dem på en tavla med drag av Monets: Frukost i det gröna. Det är så de vill bli sedda; som vänner med mat, vin och sorglös glädje.

Anders Paulrud berättar vars och ens historia, inklusive sin egen, från 50-talets björnklistar-kollektiv till den smärtsamma slutpunkten i individualismens år 2006.

Han gör det bra. Anders Paulrud kan nostalgi. Bäst är han i barndomens skildringar, som då han berättar om skammen när han som 7 åring ska redovisa bokstaven O i skolan och blir utskrattad eftersom ingen förstår hans bild av en omnibuss.

Anders Paulrud talar om oss 50-talister som ”en generation som kom lite galet”. Och så är det nog. Sakta vävs katastrofen in i berättelsen med den framgångsrike Mikael, som för alltid ska ta död på vännernas årliga rendezvous.

Anders Paulrud är en mästare att skildra detta sönderfall med både värme och medkänsla. Det Monet gjorde med sin pensel skapar Paulrud med orden! Trots att ”det galna” tar sig alltmer destruktiva proportioner får var och ens berättelse sin färgrika plats.

Anders Paulrud är journalisten och författaren; han kan såväl berätta, analysera som understundom skvallra. Mot slutet av berättelsen störs jag av hur hans beundran för författarkollegan Jeanette Winterson leder till att han snor en och annan mening från hennes roman Fyrväktaren.

Men så gör kanske vi som lärde oss klippa och foga samman med Björnklistar i längtan efter något eget.

Jakob Carlander

Bildtext:

Med romanen Som vi älskade varandra, återvänder Anders Paulrud till Karlskrona. Då blir han säker på hand i sitt eget mikrokosmos. (Man skulle istället för porträtt av Anders Paulrud också kunna ha Monets Frukost i det gröna, och knyta an till den: ”Monets Frukost i det gröna, har inspirerat Paulrud till en svart berättelse om kärlek och vänskap)

Ingress:

Få har ännu skrivit om oss 50-talister. Nu har Anders Paulrud berättat ett stycke av vår historia i en mästerligt sorgsam skildring.